

GRACIJA IVANOVIĆ: »Sveto Pismo u životu redovnice«

Dobro djelo, i vrlo potrebno, za duhovni odgoj i vodstvo redovnica poklonio je redovnicama, i njihovim duhovnim vođama, presvijetli Mons Gracija Ivanović, apostolski Administrator male, ali kao dragulj lijepe, Kotorske Biskupije. On je u ovom djelu objelodanio samo jedan dio svoga obilnog i solidnog gradiva o problematici redovništva uopće, a Č.Č. Sestara napose. Na 188 stranica, u 24 poglavlja raspravlja stručno, u duhu preporuka Vatikanskog II Koncila: zvanje, rad i život redovnica, a sve kroz biblijski filter. Od I poglavlja »Ponovljeni Betlehem« do XXIV »Redovnice budućnosti«, svako je poglavlje spretna i sretna parafraza jednog odlomka sv. Pisma koje uvaženi i autentični Otac Kotorske Biskupije sjajno poznaje, odlično komentira, savršeno aplicira na život redovnica. Stoga se ovo lijepo djelo presvj. Gracije Ivanovića vrlo ugodno čita kao duhovni roman, a savršen je nauk Crkve o problemu redovničkih zvanja, njihova odgoja i vodstva.

Budući da su, i kod nas, Č.Č. Sestre odlična grupa Božjeg naroda; budući da ih ima posvuda u biskupskim dvorima i kurijama, u samostanima i župskim stanovima; kao bolničarke, katehistkinje, učiteljice, a neke i stručno osposobljene nastavnice i orguljašice, to od srca preporučam svim svećenicima i redovnicima ovo dobro djelo, vrlo potrebno ispovjednicima, vođama duhovnih vježba i duhovnim vođama redovnica za duhovno vodstvo mističnih zaručnica Kristovih.

Naručuje se kod presvijetlog g. Administratora Gracije Ivanovića.
p. Dobrota kod Kotora.

Fra Krsto Kržanić

REFLEKSIJE UZ PRVU STRANICU »PRISUTNOG«

Već i »vrapci po krovovima pjevaju« o krizi vjere. Tako često smo se susreli sa sudom, da je i teologija kao znanosti u krizi. Ima u tome pretjeranosti, ali ima i istine.

Jedan od uzroka te kolike-tolike krize teologije i vjere treba tražiti u našoj nesposobnosti da kod pristupanja Božanskoj Objavi napustimo našu zapadnjačku, grčko-rimsku kategorijalnu ukalupljenost, i Objavi kao Božjem pristupu nama pristupimo »objavljenim kategorijama«.

Biblijske znanosti su u zadnje vrijeme toliko unapredovale, toliko uplivaju na čitavu teologiju, da mora doživjeti jednu krizu, jedno nesnaženje, pa i većih razmjera, onaj koji je formiran tako da misli i izvršava se isključivo u aristotelovskim kategorijama, koji misli tako da se fondusu Objave nemože pristupiti i ne može ga se interpretirati nego tim kategorijama. Otuda toliki nesporazumi i dobar dio tolikih kriza. Objavi treba pristupiti kategorijama Objave, interpretirati je njenim kategorijama. Mlade teologe treba odgojiti tako, da Objavi pristupaju »objavljenim kategorijama«, mlade treba odgojiti, a stare preodgojiti. To je težak i dug posao. Nije li bilo nelogično: mladi svećenik tumačiti će na župi Evandelje - Boga Objave, a u školi ga se formira da upozna najprije Boga filozofije, Boga filozofa, a onda da Boga Objave usklađuje sa Bogom filozofije. Stekao je kroz filozofiju nekakav pojam o Bogu i onda istom logikom kojom je tražio Boga u filozofiji traži Ga, otkriti i u Objavi. Teško je to išlo i jedva da je i išlo. Da, jedan je Bog. Ali na jedan način

Ga mi tražimo, a na drugi nam se On otkriva. Kad promatramo Boga koji nam se otkriva, gledajmo Ga onako kako nam se otkriva On sam, a kad Ga tražimo bez obzira na ono kako nam se On otkriva, onda Ga tražimo kako hoćemo, svaki na svoj način. Zato i ima mnogo različitih filozofskih-misaonih pristupa Bogu kojega tražimo. Ali je moguć samo jedan pristup Bogu koji nam se kroz Objavu javlja — Njegovim »objaviteljskim misaonim sistemom« — sistemom semitskog mentaliteta.

Biblija »Stvarnosti« i Biblija mladih, to je neophodni početak, ali tek početak u planu »bibliciziranja« naše teologije, naše vjerske teorije i prakse. Biltenom »Upoznajmo Bibliju« uistinu upoznajemo Bibliju. Golubov »Prisutni« približuje nam našeg autentičnog Boga.

Zdravko Blajić

DOPIS UREDNIŠTVU

Dragi uredniče,

Želio bih odgovoriti na članak Alojza Turk (Sl. B. str. 153-158) o našim prvopričesnicama. Ne bih se ni osvrnuo na nj zbog same sentimentalnosti bez temelja u Sv. Pismu, da ga ne smatram u najmanju ruku opasnim, da izbjegnem riječ heretički, za našu današnju pastorizaciju.

Ne ulazim u to koliko imaju pravo oni koji puštaju djecu na Prvu sv. pričest bez ispovijedi, ali u ovom članku ima nekoliko krivih izjava.

Na sredini str. 157 piše: »Ali smo zato dužni da sa svoje strane učinimo sve, da ne stavljamo prepreke djelovanju milosti...« To je sasvim pravilno ako su te prepreke smrtni grijeh. Onda smo **dužni** ukloniti ih **ispovijedu**. Ali ako se radi o lakim prestupnicima, na što i misli pisac članka, kako može autoritativno tvrditi da smo »dužni« ukloniti te »prepreke« i to sakramentalnom ispovijedu, što se vidi iz daljnjih njegovih redaka. Mislim da Crkva nije nikada smatrala laki grijeh »preprekom« za sv. Pričest.

A daljnju rečenicu: »Usporedba sa umivanjem ruku... ispovijed postane i ostane nešto sveto i uzvišeno« mogli bismo ovako shvatiti: Danas se sve više naglašava česta pa i svagdanja sv. Pričest. Ali ako dijete na pr. želi svaki dan prisustvovati sv. Misi i pričestiti se, ono bi se prema tome moralo svaki dan i ispovijedati, jer mu tako »ispovijed postaje i ostaje nešto sveto i uzvišeno«...

Čudi me i ona tvrdnja na dnu stranice 157. kao razlog za čestu sv. ispovijed: »... tko nema straha pred »malenim« prestupcima, neće dugo prezati ni pred velikima...« Na to bih piscu odgovorio da ne vjeruje u moć sv. Pričesti. Jer ne znam da li mu je poznato da i sama sv. Pričest čisti dušu od malenih prestupaka. Mi smo barem tako učili. I to prije koncila!

Svakako, i sv. ispovijed nam »daje posebne milosti da se lakše čuvamo grijeha...« (početak str. 156), ali mi se čini da će nas još bolje čuvati Isus, tvorac milosti, koga primamo u Pričesti.

A ono o »laksizmu i komodnosti«...? Ne znam što je lakše i komodnije: ispovijedati i pričestiti sve u župi jednom godišnje, ili ih naučiti da se svaki puta na Misi pričešćuju...?